

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Froschauer, Christoph, 1564: Modlitebník ●

Leden 2012

Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou
mysl na bázeň tvého jména.

Žalm 86, 11

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Na konci minulého kalendářního roku nás všechny tvrdě zasáhla zpráva o úmrtí bývalého prezidenta republiky pana Václava Havla. Uvědomili jsme si, jak vzácné hodnoty reprezentoval svým životem, jaké otázky před námi otevíral. Jednou z nich, zcela zásadní, bylo a je otázka autenticity našeho života, jeho ukotvenosti a tak i síly.

Tato otázka se mi propojila se zkušeností, která je pro mě velice čerstvá a hodně pro mě znamená. Týká se církve, mého vztahu k ní, mého vztahu k jejímu fungování a roli a zároveň vztahu k naší společnosti. Jsem dost nešťastný ze vztahu naší společnosti vůči církvi, vztahu, který je velice často apriorní a iracionální. To, že se tato otázka rozvířila kolem navrácení majetku ukradenému církvím, je vlastně věc podružná. Zoufale nerad se někomu vnučuji a tak mě tento problém hodně trápil a trápí. Co dělám špatně? Co děláme špatně? Má to vůbec smysl? Je církev skutečně k ničemu?

Ale pak mi po vánočních svátcích Petr Pokorný vyprávěl o pohřbu bratra Štěpána Jílka. A především o jeho životě. Životě hluboce věřícího člověka, pro kterého byla církev, sbor, samozřejmou součástí všeho, co prožíval. A že to nebylo vždy jednoduché – jako sedlák skutečně to neměl v éře komunistů lehké. A najednou se mi začali před očima vybavovat konkrétní lidé – sestry a bratři z církve a sboru. A to nejen církve naší a sboru našeho. Začalo se mi vybavovat životní svědectví lidí statečných i bázlivých. Všech těch, které přes všechnu různost povah i osudů spojovala a spojuje vděčnost za společenství církve. To, že svědectví, které v církvi přijímáme, pro ně znamenalo a znamená víc, než pohodlná konformita s jakýmkoliv „hlavním proudem“. Začal se mi vybavovat oblak svědků. A najednou jsem si nějak naplno uvědomil, co je církev. Že to není primárně instituce, ale živý organismus. Tělo Kristovo.

Vím, že se nezmění postoj hlavního proudu naší společnosti vůči církvi – média nás o tom ujišťují dnes a denně. Ale přiznám se vám – už mě to netrápí. Svědění chci nechat ovlivňovat někým jiným – právě tím oblakem svědků. Vždyť – jak mě upozornil náš Jakub – vládnoucí postoj této společnosti vůči jakýmkoliv menšinám je negativní. A my bychom měli být solidární vůči nim a nesnažit se přesvědčovat, že my si ten negativní pohled nezasloužíme.

Jsem vděčný za to, že smím žít v církvi. Že spolu s ostatními smím přijmout Boží úkol vytvářet Boží alternativu života. I kdybychom „jenom“ budovali prostor, kde se lidé nebudou cítit opuštěni a odstrčení. Jsem vděčný za to, že smím svědčit o naději, která není v rukou člověka. Všem těm, kdo nazapadali a nezapadají do vládnoucích představ společnosti jakékoliv doby, všem těm, kdo se snaží skutečně žít lidský život, kdo se snaží být otevření pro druhého člověka.

A tak vstupuji do nového roku s vděčností a nadějí. Vždyť smím vědět, kde se smím učit životu. Vždyť smím pracovat na Boží vinici. Vždyť smím být součástí Boží církve.

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 8. 12. 2011

ZPRÁVY ZE SBORU

- schůzky mládeže – mládež nacvičuje divadelní hru pro Svaté blázny; byli bychom rádi, kdyby ji v lednu ve sboru zahráli.
- maminky s dětmi – proběhlo avizované zdobení perníčků
- biblické hodiny – byly přehozeny na pondělí, což se ukázalo z hlediska účasti jako velké plus
- setkání třicátníků bude až po Vánocích
- setkání seniorů – s programem Aleny Štěpánové o mnišských řádech

FINANČNÍ ZPRÁVA

- Na salárech nyní máme 203 400 Kč. Dary členů a nečlenů tvoří dohromady 54 000 Kč.
- Hospodaření sboru je k dnešnímu dni - 48 900 Kč.
- Hospodaření sborového bytu je + 119 500 Kč.
- Suma je tedy + 70 600 Kč.

SBOROVÝ BYT

Chystané schůze družstva vlastníků se zúčastní Pavel Staroba.

LEDNOVÉ BOHOSLUŽBY

Jiří Ort jde 10. 1. na operaci nohy a cca tři neděle nebude kázat. Je třeba zajistit tři kázání (tedy tři hosty).

FUNKČNÍ OBDOBÍ STARŠOVSTVA

Musíme zvolit na příštím sborovém shromáždění 2 náhradníky. Budeme chtít iniciovat změnu v církevních řádech, která by umožnila zkrácení funkčního období staršovstva.

HLEDÁNÍ NOVÉHO FARÁŘE

Tomáš Vokatý navrhl a představil několik kandidátů, o nichž se domnívá, že by byli vhodní: Pavel Ruml (t.č. duchovenská služba v armádě), David Šorm (t.č. sbor Horní Krupá), Petr Gallus (t.č. sbor Sázava), Ondřej Macek (t.č. sbor Nosislav). Proběhla diskuse na toto téma.

NÁKUP VARNÉ DESKY

Domluvili jsme se na finančním limitu pro nákup nové varné desky do kuchyně: 7.500 Kč, odsouhlaseno 10–0-0.

DATAPROJEKTOR A VARHANY

- Pomocí e-mailové komunikace předcházející schůzi staršovstva jsme se dohodli, že koupí dataprojektoru odložíme na neurčito.
- Znovu proběhla diskuse na téma nové varhany (tedy o různých aspektech cenových, obchodních, akustických...) s tímto závěrem: kdo ví o někom, kdo má k věci co říci, ať zjišťuje informace.

RŮZNÉ

- Poplatky za telefon budeme platit přes inkaso: odsouhlaseno 10-0-0.
- K rozhodnutí z minulé schůze staršovstva instalovat zvonek u vchodových dveří do domu: je možné zřejmě využít již existující dráty, které prostupují ze schodiště dovnitř do sborových prostor.
- Je třeba co nejdříve vyčistit filtry vzduchotechniky. Toto čištění je třeba opakovat v intervalu dva měsíce.

SBÍRKY

Provedené

- na Biblickou společnost – 2.000 Kč
- seniorátní sbírka solidarity (na prodloužení pomoci sboru Hořovice) – 2 000 Kč

Provést

- Sbírka na bohoslovce a vikariát – 25. 12.
- Byl poslán dar sboru Diakonii ČCE SZP

Zapsal: Tomáš Hrubý

Adventní setkání maminek s dětmi ve sboru

Co je tradiční náplní setkávání maminek s dětmi, o tom už se v Katakombách několikrát psalo, proto jen stručně zopakují: Hlavním bodem programu bývá biblické vyprávění, které si připravuje Jirka Ort a které pak uskutečňuje za pomoci loutek a se zapojením dětí. Dále si povídáme o společných i individuálních problémech a necháváme zatím děti vydovářet.

Asi u žádných jiných sborových setkání se každoročně nemění skladba účastníků tak dramaticky jako zde. Mám to štěstí, že můžu tenhle vývoj sledovat už od roku 2009, kdy byly ještě na rodičovské dovolené např. Lucka Kutová, Zuzana Freitas nebo Daniela Vizinová. V dalším roce se schůzky často konaly u Starobů nebo u nás, eventuelně na hřišti v Riegrových sadech – tou dobou zase chodily Renáta Radová nebo Lenka Hubáčková. Loni se pravidelným účastníkem stal Josífek Bartošek ze žižkovského sboru. Letos nám opět část maminek odešla do pracovního procesu (a děti do vzdělávacího), zato se nám objevují maminky staronové (Katka Zajícová, Lenka Vokatá, Míša Kružíková) nebo nově příchozí (Lenka Nuzíková, Pavla Žebráková).

Jedna z „nových“ maminek Lenka Nuzíková si pro nás na druhou adventní středu připravila zdobení perníčků. Děti přišlo požehnaně (z šesti rodin) a rozhodně nelitovaly, že nezůstaly doma. Lenka si program připravila opravdu pečlivě – přinesla polevu, všelijaké zdobení, kornoutky, štětečky, podložky, dokonce i ukázky výrobků. Děti matlaly perníčky a my matky jsme se všemožně snažily napodobit vystavené kousky, byť v mém případě to bylo snažení beznadějně. Koneckonců, nejde přece o perníčky, nýbrž o setkání. Setkání matek, ale především setkání dětí, které si tu na sebe od malička zvykají a pro něž se vršovický sbor může stát tak trochu domovem. Anebo – abychom byli skromnější ve svých cílech – se pak aspoň nebudou bát chodit samy do nedělky.

Michaela Otterová

Žebrácká opera

Vánoční hra 2011

Dostal jsem za úkol napsat něco o letošní vánoční hře. Tento rok jsem byl více než kdy jindy zvědavý, co děti pod vedením osvědčeného režiséra *Vojty Rady* a jeho pomocného týmu předvedou. Proč více než kdy jindy? Protože jsem letos s vánoční hrou neměl snad poprvé za dobu, co si pamatuji, žádné dočinění. Dokonce jsem divadlo před premiérou ani trochu nezahlédl. O jeho obsahu jsme ale už mohli něco tušit – krom vánoční zvěsti, která v těchto divadlech bývá přítomna, jsme si do mozaiky obsahu mohli zasazovat kamínky, které nám farář v adventu při nedělních promluvách dětem předkládal.

Přišel Den D, Sobota S. Od rána děti projížděly a zkoušely celou hru. A my, prostí diváci natěšení na jejich společné dílo, jsme se v 15:00 mohli v kostele sejit, abychom se společně těmi hereckými výkony pokochali. Na programu byla **Žebrácká opera**. Poté, co jsme přečetli z Bible vánoční příběh, pomodlili se a zazpívali si písničku, světla sálu zhasnula, dveře zavrzaly a karavana herců všla na pódium. Reflektory se rozsvítily a mohlo se začít.

Nabídnou vám jen rychlý průřez dějem – tři žebráci rozjímají nad životem, přemýšlí, jestli je ten Pán Bůh k něčemu a pekelný pán se snaží podpořit jejich protibožské úvahy. Zato archanděl Gabriel se žebrákům pomocí příběhů z Bible snaží dokázat, že Pán Bůh je miluje. A tak se nám před očima přehrával příběh Adama a Evy, tří mláďenců v ohnivé peci či marnotratného syna. Nakonec v souboji argumentů Gabriel vyhraje a žebráci jsou o Boží milosti přesvědčeni.

Věkově nejmladší v celém hereckém obsazení byl Ježíš v jeslích, tedy *Klára Černošová*, jejímž rodičům se zdárně podařilo zahrát jí rodiče i ve vánoční hře. Jinak se věk herců pohyboval v rozmezí od tří do patnácti let. Z kolektivu vypadl letos pro nemoc pouze jeden herec, *Nikolka Gembalová*, ale její roli se na poslední chvíli naučila její sestra *Sofinka*.

Jaké byly dojmy z generálky? Smekám před herci. Zvládli se naučit ne úplně krátké divadlo a zahráli ho jen s mírnými výpadky textu, které ale vyvážili roztočilostí, kterou se zvláště u výkonů mladších herců chvílemi nešetřilo. Starší celé divadlo zase bravurně táhli. Očekávání na neděli bylo ale ještě větší. Od herců se čeká ještě lepší výkon a přijde ještě více lidí. Naplní očekávání?

V neděli ráno se kostel brzo začal plnit. Už u vchodu byli hosté vítáni kytaristou – žebrákem, který si do svého kloboučku, stejně jako v sobotu, vydělával hraním vánoční písně.

V 9:30, čase začátku bohoslužeb, bylo plno. Sedělo se i tam, kde se normálně nesesává. Kostelem šuměly rozhovory. Kamera byla připravena točit. A zase

přišla ta chvíle – tma, v hale se ozvou kroky herců, na ty začíná přicházet tréma (nebo z nich naopak začíná opadávat), v modlitebně nikdo ani nešpitá. Rozestaví se scéna a rozsvítí reflektory. Všechno zase začíná. Kdo byl v sobotu i v neděli, vidí, jaký herci za tu noc udělali pokrok. Hra má větší spád, případné zapomenuté repliky se herci ještě před spaním doučili. A ten zpěv – letos byl prostě skvělý. Všichni se dočkali zaslouženého potlesku.

Po hře následovaly básničky a písničky u stromečku, každoroční ukázka šikovnosti dětí. Bohoslužby skončily, nastal čas družných hovorů, setkání lidí, kteří se někdy i celý rok neviděli. Já bohužel musel pryč. Ale co jsem se doslechl, tak následoval krásný společný oběd, na kterém bylo 60 lidí!

Na závěr bych chtěl poděkovat dětem, že pro nás letos vánoční zvěst nacvičily zase jinak a zase pěkně a těším se, až se příští rok zase namíří reflektory na praktikáble a vánoční hra zase po roce začne!

Herci, režisére, nápovědo, muzikante, pomocní režiséři a jiní zázemí tvořící lidé, trpěliví rodičové a diváci, kteří jste zase přišli v tak hojném počtu, díky vám, že jste zase vytvořili tu báječnou atmosféru kolem vánoční hry. Letos byla zase povedená!

Daniel Ort

Skrytý Bůh aneb Od problému k tajemství

Nejsem teolog. Snažím se své studenty přiblížit ke smysluplnosti filosofování, ale netroufl bych si ani říci, že jsem filosof. Přesto teď hodlám psát o tak nekonečně náročném, teologicky i filosoficky komplikovaném tématu, jakým je téma Boží skrytosti. Kde se ve mně bere ta troufalost? Inu, na listopadové biblické hodině inspiroval bratr farář Jiří Ort (podle mého soudu úžasnou) rozpravu nad textem Mk 15, 33-41. Jistě nejsem sám, komu tato pasáž leží obzvláště silně na srdci, komu vzněcuje duši a provokuje rozum... I rozhodl jsem se, že nabídnu Katakombám následující malou úvahu.

Hned zkraje spěchám ubezpečit případného čtenáře, že nemám ambici sestavit učené pojednání. Spíše mám potřebu se z něčeho vyznat či něco sdílet. A je tomu přesto (nebo právě proto?), že mé zakoušení Boží výzvy, moje jistota Boží přítomnosti ve světě a pro svět, je velice mladá a nemohu se stále ještě zbavit úžasu z tohoto zázraku. Podobný úžas zažil jsem snad jen jako účastník porodu obou mých kloučků (jednomu je nyní 6 let, druhému 19 měsíců). Není toto srovnání neuctivé? Sám Bůh ví, jak hluboce opravdově je míněno...

Je to zvláštní. V dětství a dospívání jsem byl veden přísně bezvěrecky, ba až útočně ateisticky. Ve škole i doma. Bůh (respektive to, co jsem tehdy rozuměl Bohem) neměl v mém scénáři světa žádné místo a nikterak mi nechyběl. Jsem tedy, dá se říci, ochuzen o ten hladký, přirozený, hřejivě autentický vstup na půdu víry, který zprostředkovávají svým dětem rodiče-křesťané. V posledních letech jsem toho občas litoval. Pak jsem si říkal: není to, co si člověk sám probojuje, protrpí, k čemu se proklestí skrze odmítání, pochyby a zmatky, svým způsobem cennější? Dnes si nemyslím, že by bylo správné, tyto dvě cesty náboženské zkušenosti tak lacině srovnávat, povyšovat jednu nad druhou; tuším, že způsoby Božího sesílání milosti jsou nekonečně rozmanité a tak individuální, jako jsou lidská srdce...

Jistě je, že teprve daleko za 50. rokem věku jsem (snad) pochopil, co měl na mysli Karl Jaspers, když psal, že vskutku filosofovat začne člověk až v „mezní situaci“, v situaci vpádu nesa-mozřejmého, v situaci zhroucení dosavadních „jistot“, v situaci destrukce pýchy. Přitom nemusí nutně jít o okamžitý „vhled“ nebo duchovní obrat; někdy takováto situace zraje třeba léta. Záleží jen a jen na tom, dokáže-li člověk takovouto situaci správně „přečíst“ a objevit, jaké poselství, jaká výzva se v ní skrývá.

Vida – skrytost! A najednou jsme u vlastního tématu této úvahy. Je Bůh „skrytý“, nebo se ustavičně „odkrývá“? Je vždy přítomen, nebo jaksi občas „absentuje“ (třeba kdysi v Osvětlení – řečeno kruté a „natvrdo“)? Připustíme-li si toto téma ve vsí jeho obrovitosti, jímá nás závrať. Možná blízká té, kterou nepochybně zažíval Martin Luther, když v pokoře formuloval své učení o predestinaci... Co nového či moudrého mohu připojit právě já k nesčetným odpovědím, jichž jsou celé knihovny? Zkusím se ztišit a připojit jen několikero maličkých „přípodovětků“, které mi tanou na mysli.

1. Tento svět – a vše na něm – má tvar. Je **omezen**. Nutné je tedy i jaksi „nedopovězen“, je pln otazníků. Evangelium nás učí, že Boží Slovo se stalo tělem, přijalo na sebe tu nejkřehčí možnou podobu – totiž podobu lidství. Co to znamená? Možná to zname-

ná právě to, že (vždy konkrétně ztvárněné, někde a nějak existující) lidství poukazuje jaksí „za sebe“ ke svému zdroji, věčnému (a tedy „beztvarému“) božství. Možná to znamená, že „Bůh ve světě“ je též jaksí „nedopovězen“, že je též „souborem otazníků“. Není tedy již od samého počátku odsouzena ke slepé uličce ona touha chtít definitivně, jednoznačně, jaksí jednou provždy „odkryt Boha ve světě“?

2. Otázky, otázky... Ano, člověk je patrně jediný tvor na světě, který se táže. Tázání, toť problematizace světa. Tázání, toť výron nejistoty, bytostné nezajištěnosti člověka ve světě (jak krásně popsal kdysi Martin Heidegger). Sílí ve mně podezření, že hledání Boha nevypovídá v samém jádru ani tak o Bohu samém (tedy o povaze „božské substance“), jako spíše o nás – **li-dech**. Zaujala mne myšlenka Tomáše Halíka: „ Máloco tolik poukazuje v Bohu a tak naléhavě po Bohu volá, jako právě prožitek jeho nepřítomnosti. ... Bez bolestné zkušenosti 'bohaprázdného světa' těžko pochopíme smysl náboženského hledání a všeho, co chceme říci o 'trpělivosti s Bohem' a jejich třech aspektech – víře, naději a lásce.“
3. Pokračujeme v „nakousnuté“ myšlence po povaze lidského tázání: kterak že my se to vlastně po Bohu tážeme? Je Bůh vskutku **problémem**? Ve šlépějích starořeckých filosofů chápeme dodnes „problémem“ to, co „má být řešeno“. Lze však takto vůbec tematizovat Boží přítomnost ve světě? Není tomu spíše tak, že Boha lze pouze zakoušet, neboť je **tajemstvím**? Můj oblíbený Gabriel Marcel varuje: „Svět problémového je současně světem touhy a strachu, jež nelze od sebe oddělit; je to také nesporně svět převedený nebo převoditelný na funkci ... a konečně svět ovládaný technikou všeho druhu.“ Ano,

přespráliš racionalizujeme, kategorizujeme, domnívající se, že veškerou hlubinu bytí lze uchopit pojmově. Doopravdy to lze? Karl Jaspers – po mém soudu výstižně – upozorňuje: „Bůh není objektem studia a vědění; ukazuje se jen existenci. ... Každá představa jakožto obraz zatemňuje přesně to, k čemu má ukazovat. Proto je Bůh nejrozhodněji přítomen tehdy, když není žádný obraz.“

4. Stále více jsem přesvědčen, že temnota našich očí, nevidíme-li Boha, je způsobena naší pýchou, naší **sebestředností**. Nepředstavujeme si Boží přítomnost ve světě tak trochu ve stylu zaopatřovacího ústavu, pojišťovny a pedagogicko-psychologické poradny dohromady? Něco na způsob: když se mi daří, nech mne být a nic po mně nechtěj; jakmile mám potíž, přispěchej! Není za naši posedlostí „odkryváním“ Boha naše nedospělost, neschopnost unést celou tíži odpovědnosti za naše vlastní volby, za naše vlastní skutky?
5. Ano, jsme bytostí hlubinně úzkostné a svoji úzkost zakrývající suverenitou. Obáváme se, že přílišným spočinutím ve Smyslu bychom ztratili to své malé Jáství, ale přitom cítíme, že přílišným lpěním na (zbytněném) Jáství ztrácíme podíl na Smyslu... Není právě Bůh oním (tušeným) **svorníkem**? Paul Tillich se mi to zdá vyjadřovat úžasnými slovy: „Odvaha být, jež má kořeny ve zkušenosti Boha nad Bohem teismu, spojuje a přesahuje odvahu být jeho součástí i odvahu být jako individualium. Vyhýbá se jak ztrátě vlastního Já v participaci, tak ztrátě vlastního světa v individualizaci. ... Odvaha být má kořeny v tom Bohu, který se objevuje, když Bůh zmizel v úzkosti pochybování.“

Celkově mám podezření, že celé toto téma „skrytého Boha“ (deus absconditus) vplynulo v dějinách evropského myšlení jako

dědictví kognitivní „rozervanosti“ Západu, který – ve šlépějích antického řeckého usilování o „logos“ a o „alétheia“ („odkrytí skrytého“) – vnímá a řeší svět prizmatem dichotomie „objektu“ a „subjektu“. Právě subjekt-objektové vidění umožnilo nastolit „problém existence Boha“, neboť Bůh je v tomto konceptu svérázným „objektem“ jako cokoli jiného! Jistě, i starozákonní židovství již znalo, zakoušelo a intenzívně prožívalo (a v tomto smyslu „řešilo“) znepokojující protiklad mezi nekonečně vzdáleným (a tedy vlastně nepřítomným) Bohem a agresivně atakujícím (a tedy neustále přítomným) světem – ale i ono (podobně jako spiritualita křesťanská) dokázalo záhy porozumět tomu, že v Bohu se jaksí „ruší protiklady“, že „vzdálenost“ či „blízkost“ jsou jen relativně odlišnými způsoby,

jimiž Bůh, který jest „vždy při tom“, pracuje ve světě i v hlubině našeho nitra. A my, křesťané, nadto ještě i tušíme, že nejvyšší možná míra božství, jakou jsme schopni nahlédnout a přijmout, nám byla zjevena v osobě Ježíše Krista – stejně jako i nejvyšší míra lidství...

Jak uzavřít tuto kratičkou (a patrně i zmatenou) úvahu? Když si ji po sobě čtu, zjišťuji, že jsem na položené otázky odpověděl zase jen otázkami. Ale lze vůbec skončit jinak? Možná, že ano. Jiří Ort mi na odchodu z biblické hodiny půjčil knížku Elie Wiesela „Příběhy proti smutku“. Na straně 20 jsem objevil odpověď, kterou dal rabi Pinchas svému žákovi, jehož pronásledovaly pochybnosti: „Jistěže se Bůh někdy skrývá. Ale vždyť ty to víš, ne? To by ti mělo stačit.“ Myslí, že i mně to stačí. **Petr Nesvadba**

Pašijový příběh

Každé 3. úterý v měsíci se setkáváme k tématickému zamýšlení nad Biblií. V současné době je to pašijový příběh. Na tato setkání jste srdečně zváni. **JO**

Mk 15,42-47

Ježíšův pohřeb se odehrává v den poprav, ale už večer. „Večer před sobotou“. Tedy vlastně už v sobotu, ale pohřeb se může uskutečnit, to je povoleno. „Podle synoptiků nastala smrt v pátek 15. Nisanu, v největší svátek velkonoční, o němž platily všechny předpisy o sobotním klidu. V takový den je dovoleno provést uložení mrtvol do hrobu – podle Zákona mělo být provedeno ještě v den úmrtí – ale další práce spojené s balzamováním byly odloženy až po uplynutí soboty.“ (Souček str. 220) Ovšem Markovo tvrzení, že Josef z Arimatie šel ještě koupit plátno, do toho nezapadá. Zajímavé také je, že ten, který přišel, aby Ježíše pohřbil, je farizeus. Tedy – Marek o něm mluví jako o „váženém členu rady, který také očekával království Boží“. To znamená, že měl živou eschatologickou naději – tedy farizeus. Slyšel jsem na kurzu v Daňkovicích přednášku Jiřího Mrázka, který je přesvědčený, že farizeové a zákoníci v Ježíšově odsouzení nehráli roli. Je to zajímavé tvrzení a i postava Josefa z Arimatie, který se v Matoušově podání dokonce stal Ježíšovým učedníkem, tento pohled spíše potvrzuje.

Mk 16,1-8

Máme před sebou nejpodivnější konec z evangelií. A přiznám se, že právě tento konec mám moc rád. Markův spis končí nečekaně v 16,8. Verše další jsou pouze znamením toho, že někdo Marka nepochopil a onu podivnost neunesl. K tomu se však vrátíme až ve shrnutí.

V textu všech evangelistů je zřetelné, jak výraznou svědeckou roli v pašijových událostech hrály ženy. Na úplném začátku pomazala žena Ježíšovy nohy olejem, ženy pod křížem, při pohřbu a nyní znovu ženy vyrazí k hrobu s nakoupenými mastmi, aby Ježíše pomazaly. To skutečně není náhoda. Svědectví o Ježíšovi není vázáno na lidské představy o tom, jakou roli hrají svědkové v hierarchii lidské společnosti. Stále aktuální popíchnutí v naší (i mé) touze hrát důstojnější roli ve společnosti.

Zdržím se chvíli u časových údajů – ženy šly ke hrobu prvního dne po sobotě. Tedy – třetího dne po Ježíšově smrti. To je však třeba vysvětlit. „Mezi dějem 16,2 a 15,42 leží tedy den sváteční, den odpočinku. V židovském počítání je den po sobotě třetím dnem po ukřížování, třetím dnem, o němž jako o dni vzkříšení čteme již v 1K 15,4 a jenž byl dle Starého zákona dnem, v němž jednal Bůh. Zdá se tedy, že teologická výpověď, která zdůvodňovala to, že křesťané světili a světi první den po sobotě místo soboty jako den Ježíšova vzkříšení, tu hrála důležitější roli než vzpomínka na historickou událost.“ (Pokorný: Výklad evangelia podle Marka str. 329)

Ale to už se dostáváme ke svědectví v. 6 a 7: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřížován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: 'Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.'“ Svědectví o vzkříšení spojené s výzvou ke svědectví. „Vyznání víry ve vzkříšeného Ježíše Krista se tak stalo základním výrazem zkušenosti, kterou učinili první křesťané po Ježíšově smrti. Byla to zkušenost, že Ježíš je jim i po smrti přítomen a stává se novým a hlubším způsobem jejich silou a nadějí.“ (Pokorný str. 331) Ale – „ženy nikomu nic neřekly, neboť se bály“. Co s tím? Marek zřetelně vypráví příběh, který tady nekončí. Lukáš pokračuje spisem Skutků apoštolských a Marek místo toho jako pokračování používá příběh čtenáře či posluchače. Tady je místo pro naše vyznání víry. A i kdyby se někteří zalekli jako ty ženy, nemusíme se bát, že by se zvěst evangelia nedostala k dalším lidem – vždyť právě to je naše zkušenost. Ženy se zalekly – ale zvěst se dál přesto šířila a díky vyznání církve se dostala až k nám.

Velice se mi líbí upozornění P. Pokorného, že „Marek vlastně napsal formuli víry (1K 15,3b-4) do příběhu – 'byl ukřížován, byl pohřben.' zbytek je obsažen jen v odkazech.“ (Pokorný Počátek evangelia in Kristus a dějiny str.13 – doporučuji si přečíst!) V pašijích před sebou skutečně vidíme rozepsanou onu první část vyznání víry. Druhou část dosvědčuje anděl ženám, ale ty nikomu nic neřekly. Takže na nás je, abychom svým příběhem svědectví víry napsali i druhou část formule víry: „Byl vzkříšen třetího dne podle písem.“

Recept na leden 2011

Papriky plněné sýrem

Tato tři slova jsem si zadala do googlu a divila jsem se. Receptů, které tomuto zadání vyhovují je nespočet a hlavně jsou naprosto různé. Naplňovat se mohou papriky čerstvé nebo grilované, již naplněné papriky se mohou zapékat, grilovat, smažit nebo nechat vychladit v lednici. A jakým sýrem lze papriky naplnit? Balkánským, ovčím, taveným, eidamem, ementálem... A k sýrům se dá přidat mnoho dalších ingrediencí – salám, bylinky, vejce. No prostě, co vás napadne.

A tak už mohu v klidu i nadále papriky dělat jako doposud pokaždé trochu jinak. Je to naše oblíbené jídlo. Já plním syrové papriky balkánským sýrem. Položím na plech, přidám trochu másla a někdy např. plátky rajčete posypaná strouhanou nivou, cibuli, česnek, nějaké koření.

Takže velmi doporučuji pozornosti naše oblíbené jídlo vhodné např. pro lehkou večeři. Možná ani nemusíte googlovat, ale klidně si základní recept dotvářet podle svého.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč